

אפוני זהב

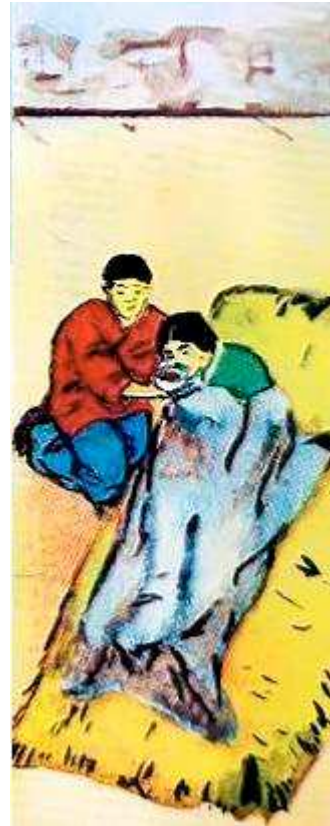
קוריאנה

באזור בו נמצא העמק גור המפורסם חיה בזמנים עברו אלמנה ענייה עם בן צעיר בשם מון-סיק. קשים היו חייה של האלמנה. היא עבדה מבוקר עד ערב בשדה של שכן עשיר, שהיה קמצן ושילם לה על העבודה כל כך מעט שהאישה המסכנה הייתה תמיד רעבה. מון-סיק ראה כמה קשה לאמא שלו, אך לא ידע איך לעזור לה. האלמנה נעשתה חלשה מיום ליום והבן, למרות שהיה רק בן שתים-עשרה, הבין שאמו תחלה בקרוב מרוב העבודה ומרעב, וחשב "אילו אמא לא הייתה צריכה לדאוג גם למחיה שלי, לא הייתה נחלשת כל כך. ויום החליט לצאת העירה ולמכור את עצמו לעבדות. וכך, כשאמו יצאה לעבודה אצל השכן, מון-סיק עטף לעצמו קצת תירס מבושל, לבש את

מעילו ויצא בדרך העירה. הדרך הובילה ביער גדול. הוא הלך זמן רב בשבילים ודרך סבכים של שיחים, עכב מקומות ביצתיים וחיפש מעברים דרך נהרות. ופעם, כשיצא לקרחת יער ראה אייל צעיר ויפה. האייל לא נבהל כשראה את הנער שיצא מהסבך, רק עמד ללא תנועה והביט על מון-סיק. כשהנער ניגש אליו האייל הרים רגל אחת. נראה כי קשה לו לדרוך בה. מון-סיק הסתכל והבין מיד מה קרה. שביב עץ חד נתקע עמוק ברגלו של האייל והכאיב לו מאוד. עם שביב כזה האייל לא יכול היה לברוח לא רק מאדם, אבל גם לא מנמר או מזאב.

מון-סיק ירד על ברכיים
ובזהירות הוציא את השביב
מרגלו של החיה. האייל
הרים את ראשו בשמחה,
הניע את הקרניים הענקיות
שלו והתחיל ללכת ליער.
הוא הלך לאט, לא מיהר,
ומדי פעם הביט אחורה
לראות מה עושה מון-סיק.
וזה, בלי לדעת מדוע,
התחיל ללכת אחרי האייל.
הערב התקרר, בשמיים
הופיע כבר ירח צהוב,
והאייל הלך כמו קודם, לא
עצר ולא מיהר. מון-סיק

הלך אחריו בזהירות רבה, כי היער נעשה כל
פעם צפוף יותר ואת השביל הוא כבר אבד
לגמרי. ופתאום, בקרבת קבוצת שרכים
גדולה, האייל נתן קפיצה והסתתר. מון-סיק
נבהל. הוא אבד את דרכו ולא ידע בכלל

לאיזה כוון ללכת כדי להגיע העירה.
הוא ניגש לסבך שבו הנעלם האייל ופתאום
ראה פרח זוהר. וכשמון-סיק התקרב לפרח
לא האמין לעיניו: זה היה ז'אן-שאן, צמח יקר
ערך שמרפא חולים ועושה זקנים לצעירים.
בלי לאבד זמן התחיל מון-סיק לחפור סביב
הצמח. עכשיו כבר הוא לא צריך למכור את
עצמו לעבדות. כמה לגימות של חליטת
ז'אן-שאן יבריאו את אמו.
הוא חפר את השורש ומהר חזר לכפר. אמו
הייתה בבית, אבל היא שכבה על דרגש ישן
ונאנחה בשקט. נראה היה שחייה עלולים
לברוח כל רגע.
אך כשרק לגמה כוס חליטה של הרפוי היא
קמה מהדרגש, לחייה הסמיקו, הליכתה
נעשתה קלה וידיה זריזות וחזקות.
יום אחד בבוקר, כאשר כל הכפר עוד ישן,
מון-סיק שמע דפיקה קלה בדלת. הוא פתח
אותה וראה את האייל היפה הצעיר עומד
לפניו.

"זה הוא! זה הוא!" קרא מון-סיק והתחיל לנשק לאייל. גם אמו רצה אל החיה. היא לא ידעה איך תוכל להודות לו על מה שעשה בשבילה ובשביל בנה. אך כשרק קרן ראשונה של השמש הופיעה מאחורי ההר האייל הרים גבוה את ראשו, עשה כמה קפיצות, הסתובב ונעלם. מון-סיק ואמו רצו כבר לחזור פנימה אחרי הפגישה השמחה, אך פתאום ראו על סף הבית חמישה אפונים. כשרק נגעו בהם, האפונים הפכו לזהב. מאותו יום השתנו החיים של מון-סיק ושל אמו. האייל בא אליהם מדי שנה ותמיד אחרי שעזב הם מצאו אפונים על סף ביתם, ואלה הפכו לזהב ברגע שנגעו בהם. השכן העשיר שלהם הרגיש מיד שהאלמנה העניה לא זקוקה לו יותר, חיה ללא דאגות ועוד עוזרת לאחרים. הוא התחיל לעקוב אחרי הנעשה אצלה ודי מהר ראה כבר איך האייל מגיע לבית האלמנה ואיך משאיר על סף ביתם אפונים שהופכים לזהובים. החמדן אבד את

שלוותו והחליט לגנוב את האפונים. יום אחד חיכה שהאלמנה ומון-סיק יצאו לעבודה בשדה שלהם, ניכנס לביתם והתחיל לחפש. לא היה צריך לחפש זמן רב. חמישה אפוני זהב מונחים היו על השולחן, מכוסים במפית משי. האיש העשיר חטף אותם, שם לכיסו, ברח וחזר הביתה. בבית הוא הוציא את האפונים והרצה להתענג מברק הזהב. אך הנה פלא! הוא ראה שבידיו אפונים רגילים לגמרי, כאלה שגדלים על שיחים בכל גן. האיש לא רצה להאמין לעיניו. הוא הרי זכר בדיוק שכשלקח אותם הם היו זהובים! הוא זרק את האפונים על הרצפה וקרא בקול: "איך יתכן שאצל מון-סיק האפונים הפשוטים הופכים לזהב ואצלי הזהובים נעשים

הרעיד את היער, סערה
הוציאה את הקשת מידי
והפילה אותו ארצה.
כשהאיש התאושש האייל כבר
לא היה שם. מההר ירד ענן
סמיך שעטף את האיש ונעשה
כל פעם עבה ובלתי חדיר יותר.
הגנב, החמדן העשיר כבר לא
ידע איך יוכל לחזור הביתה.
הוא הלך בלי לדעת לאן,
והסתובב ביער כמו עיוור, עד
ששמע מאחוריו נהימה של
נמר. מה היה הלאה – איננו
יודעים, כי איש כבר לא ראה
יותר את השכן העשיר של
האלמנה. יתכן שהנמר טרף אותו. אם כך
היה – מילא. אין להתאבל על כאלה.

לפשוטים?"

ופתאום הוא ראה אייל שעמד לפני ביתו.
האייל הסתכל עליו ואמר:
"זה לכן כי במגע של ידיים שיודעות לעבוד

דברים פשוטים נעשים
זהובים. ידיים שלא מכירות
עבודה הופכות זהב לזבל."
והאייל הסתובב וחזר ליער.
החמדן העשיר לקח קשת ורץ
אחריו. הוא רצה לדעת מאין
משיג האייל את אפוני הזהב.
האייל ניכנס ליער, אבל
הרגיש באיש הרודף אותו.
הגנב כבר מתך את הקשת
וכיוון את החץ ללבו של
האייל. "אמור לי איפה
הסתרת את האפונים
המכושפים!" קרא.
את תשובתו של האייל הוא
כבר לא שמע. רעם אדיר